

VALENTINA KARPOVA-ČELKIENĖ
Vilniaus universiteto biblioteka

Kvintų giminė XVII–XX a.: istorinė genealoginė rekonstrukcija

Anotacija. Straipsnio tikslas – remiantis Vilniaus universiteto bibliotekos (toliau – VUB) Rankraščių skyriuje saugomu giminės archyvu, rekonstruoti XVII–XX a. Kvintų šeimos genealogiją ir socialinę aplinką. Giminės archyvas yra pagrindinis tyrimo šaltinis, padedantis atskleisti giminės realijas Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės (toliau – LDK) žlugimo laikotarpiu ir vėliau, Rusijos imperijos valdymo laikais. Straipsnyje pirmiausia aptariamas pats archyvas: jo apimtis, turinys, patekimo į biblioteką aplinkybės. Paskui bandoma rekonstruoti Kvintų giminės genealogiją, galiausiai – atkurti giminės socialinę aplinką, turtinę padėtį ir ūkį.
Esminiai žodžiai: LDK; bajorija; giminės archyvas; genealogija; istorinė rekonstrukcija; socialinė istorija.
Keywords: the GDL; nobility; family archive; genealogy; historical reconstruction; social history.

Įvadas. Lietuvos istorijai svarbių genealoginių ir prozopografinių tyrimų tikslas – remiantis išlikusiais šaltiniais nustatyti giminių vietą daugiakultūrinėje Lietuvos visuomenėje. Dėl tokių tyrimų bajorų giminė tampa tam tikro istorinio laikotarpio visuomenės dalies veidrodžiu. Iki šiol didesnė tokių tyrimų dalis buvo skirta LDK didikų Radvilų, Sapiegų, Tiškevičių, Chodkevičių ir kitoms giminėms [pavyzdžiui, 71; 64; 55]. Atskiro dėmesio sulaukia buvusios LDK bajorų giminių palikuonių likimai [56]; prozopografiniai tyrimai leidžia išskirti atskiro laikotarpio giminių grupes ir išryškinti jų tarpusavio ryšius bei įtaką valstybėje [69; 75; 65; 59]. Ilgainiui tyrinėtojai susidomėjo ir smulkiąja bajorija [pavyzdžiui, 74; 60; 77].

Straipsnyje siekiama dvejopų tikslų. Viena vertus, remiantis VUB Rankraščių skyriuje saugomu giminės archyvu, pristatoma Breslaujos pavieto dvarininkų Kvintų giminė, rekonstruojama jos genealogija, trumpai apžvelgiamas pavieto bajorijos gyvenimas. Šiam tikslui puikiai tinka genealoginis metodas, leidžiantis tirti ne tik individo, bet ir visos giminės istoriją. Pasitelkus aprašomąjį metodą, siekiama nustatyti giminės vietą ir vaidmenį lokaliai kilmingųjų bendruomenės ribose. Antra vertus, į Lietuvos (ir ne tik) mokslinę apyvartą įvedami nauji istoriniai šaltiniai.

Chronologiškai tyrimas apima ankstyviausią dokumentuotą Kvintų giminės laikotarpį: nuo Breslaujos pavieto statytojo Mykolo Kvintos (XVII a. antra pusė) iki Vladislavo Kvintos (XIX a. antra pusė – XX a. pradžia). Straipsnio struktūra apima visas svarbiausias genealoginio tyrimo sritis: herbo ir esamos/galimos legendos analizę, pavienių atstovų giminystės saitų nustatymą ir genealoginio medžio sudarymą. Atskirai analizuojamas kilnojamasis ir nekilnojamasis turtas, minima pavienių giminės narių vieta pareigybinėje valstybės sistemoje. Tai suteikia papildomų galimybių įsivaizduoti bajorijos gyvenimą kelių svarbiausių Lietuvos valstybės istorijos įvykių sukuryje: Abiejų Tautų Respublikos žlugimo ir padalijimo bei Rusijos imperijos valdymo laikais.

Tyrimas atliktas remiantis tik giminės archyve saugomais dokumentais. Papildomos informacijos aptikta ir publikuotų šaltinių rinkiniuose, pavyzdžiui, 1782–1783 metų Breslaujos dekanato vizitacija [1; 2] ir 1784 metų Vilniaus vyskupijos Breslaujos dekanato aprašas [36].

Istoriografijoje nėra žinoma atskirų šiai giminei skirtų tyrimų. Daugiausia apie Kvintų giminės genealogiją, giminystę ir pareigybes galima sužinoti iš lenkų tyrinėtojų sudarytų LDK bajorijos giminių herbų [58; 66; 67], tačiau šie duomenys turėtų būti tikslinami remiantis išlikusiais archyviniais šaltiniais.

Janinos Jankovskos-Orinžinos (Janina Jankowska-Orynżyna) rankraščio publikacijoje aptariamas lenkų logiko Stanisłavo Leśniewskio (Stanisław Leśniewski) ir Zofijos iš Previš-Kvintų vestuvės, įvykusios Kimbartiškėje 1912 metais [63]. Čia galima rasti patikimų faktų apie XIX a. pab.–XX a. pr. Kvintų gyvenimą; ypač vertingas lenkų filosofo Jaceko Juliaus Jadackio rašytas teksto komentaras, paaiškinantis tekste minimų Kvintų giminystės ryšius.

Otono Hedemano (Otton Hedemann) parengtoje Breslaujos pavieto istorijoje aptariamai svarbiausi XVI–XIX a. pabaigos istoriniai įvykiai ir jų įtaka pavieto gyventojams [62]. Čia minimos didžiausios, ryškiausios pavieto giminės, jų žemėvalda, aptariamas kultūrinis gyvenimas, švietimas ir kiti aspektai, gebantys sukurti pavieto visuomenės gyvavimo paveikslą. Iš visos Kvintų giminės minimi tik keli asmenys – Breslaujos pavieto žemės raštininkas ir pastalininkas Antanas bei Jonas Kvintos; trumpai išvardijamos Kvintų giminės valdos. Nors atskiro giminės tyrimo autorius nepateikia, reikia pripažinti, jog šis darbas labai vertingas siekiant susipažinti su Kvintų gyvenamąja aplinka. Kelios Kvintų valdos minimos ir XIX a. sudarytame Kauno gubernijos aprašyme [79]. Dauguma jų yra žinomos iš giminės asmeninio archyvo dokumentų. Verta paminėti, jog aprašyme pateikta naudingų statistinių duomenų – atstumai iki miestų, valstiečių kiemų skaičius ir kita, – kurie papildė archyvinių šaltinių analizę.

Kvintų giminės archyvas: atsiradimo aplinkybės ir sudėtis. Idealus genealoginių tyrimų pagrindas yra platus giminės archyvas. Nuosekliai kauptas jis atskleidžia giminės genealogiją, ekonominę krašto situaciją, bajorijos teisinę padėtį, dvarų kultūrinį gyvenimą. Tokius tyrimus atlikti nelengva, nes trūksta neišbarstytų giminių archyvų.

Kvintų giminės archyvas saugomas VUB Rankraščių skyriuje Lietuvos teisės istorijos seminaro dokumentų fonde (F67) [80]. Šio fondo apžvalgoje [61] nurodoma, kad kolekcijos sudarytojas – Vilniaus Stepono Batoro universiteto Teisės ir visuotinių mokslų fakultetas [81]. Seminaro 1934–1938 metų veiklos apžvalgoje [76] nurodoma, kad 1938 metais seminaro archyve iš viso galėjo būti apie 5600 dokumentų, kurie buvo suskirstyti į Kvintų (Vilniaus vaivadija, Breslaujos pavietas) ir Svianievičių giminių (Naugarduko vaivadija, Lydos pavietas), Pinsko pavieto Pirkovičių valdų (Terleckų, Turų ir Jelcų giminių) archyvus, Zubkovo užusienio (Naugarduko pavietas) ir kitų dokumentų rinkinius [76, 401]. Pagal dokumentų tipą seminaro dokumentus galima suskirstyti į kelias grupes: viešosios teisės aktai (diplomai, privilegijos ir kita), privačiosios teisės aktai (teismų dokumentai, pakvitavimai, sutartys, testamentai ir kt.), korespondencija ir *varia* [76, 401]. Manoma, kad visi šie dokumentai, uždarius Stepono Batoro universitetą, 1939 metais pateko į VUB Rankraščių skyrių ir buvo priskirti Mišriam fondui (F5), iš kurio 1967 metais sudarytas atskiras fondas (F67). Tikėtina, kad ne visi dokumentai galėjo būti išimti iš Mišraus fondo, nes iki šiol jame galima rasti pavienių Kvintų giminės dokumentų.

Lietuvos teisės istorijos seminaro dokumentų kolekciją sudaro įvairūs dokumentai (originalai, nuorašai ir fotokopijos), kurie kartu su nedidele biblioteka [82] buvo kaupiami Lietuvos teisės istorijos seminarams. Dabar fondą sudaro apie 4500 dokumentų, tarp kurių pasitaiko net kelių giminių – Kvintų, Tarvydų, Kozierovskių – archyvai.

Sunku tiksliai pasakyti, kiek dokumentų galėjo sudaryti Kvintų giminės archyvą. Spėjama, kad jame gali būti apie 1500 dokumentų, sudarančių 1163 įrašus VUB elektroniniame kataloge. Nustatyti tikslų archyvo dokumentų skaičių sunku ir dėl gausybės bendrojo pobūdžio dokumentų (Rusijos imperatoriaus arba Senato nutarimų ir įsakų Šiaurės vakarų krašto bajorijai nuorašai, vietinių valdininkų nurodymai ir kiti), kuriuos sunku priskirti vienam arba kitam archyvui.

Visus Kvintų giminės archyvo dokumentus galima suskirstyti į šias grupes: nekilnojamojo turto valdymo (pirkimo/pardavimo sutartys, pakvitavimai apie mokesčių mokėjimą, turto dalybų, valdų ribų nustatymo raštai, įvesdinimai į valdymą, testamentai, paveldėjimai, inventoriai), kilnojamojo turto valdymo (daiktų, dokumentų ir pirkinių sąrašai), juridinio pobūdžio dokumentai (bylų išrašai, šaukimai į teismus, vaznių liudijimai, teismo sprendimų išrašai), korespondencija ir kiti dokumentai (paskaitų konspektai, pratybos, kilmę patvirtinantys dokumentai, raštai dėl globėjų ir globotinių).

Herbas ir kilmė. Nemažai informacijos apie bajorų kilmę, atsiradimą tam tikroje teritorijoje ir adaptaciją joje suteikia giminių turėti herbai bei vėliau atsiradusios kilmės legendos.

Lenkų herbynuose minimos skirtingus herbus turėjusios Kvintų (lenk. *Kwinta*, *Kwinto*) giminės. Adamas Boneckis (Adam Boniecki) nurodo Drijos (lenk. *Drya*) ir Odrovonžo (lenk. *Odrowąż*) herbus [82] turėjusius Kwintas, Severino Uruskio (Seweryn Uruski) redakcijos herbyne minimi Drijos ir Šreniavos (lenk. *Szreniawa*) herbų giminės. Drijos herbą Kwintoms priskiria ir jėzuito Kasparo Neseckio (Kasper Niesiecki) herbynas. Pagal giminės asmenų vardus, jų biografinius duomenis bei pareigybes tikėtina, kad tiriamoji Breslaujos pavieto Kvintų giminė herbynuose nurodoma prie Drijos herbo. Sutampa ir šios giminės pavardės forma – Previš-Kvinta (lenk. *Prewysz Kwinta*), kurią S. Uruskis nurodo kaip Lietuvoje gyvenusių Kvintų pavardę [66, 258]. Tokių pavardės formų ypač daug šio archyvo XVIII a. dokumentuose. VUB Rankraščių skyriuje saugomo Kvintų giminės archyvo XVIII–XIX a. dokumentai antspauduoti Odrovonžo herbu. Greičiausiai Lenkijoje gyvenę Kwintos turėjo Drijos herbą, o Breslaujos pavieto Kwintos (arba kelios giminės linijos) naudojo Odrovonžo herbą. Tikėtina, kad herbų autorai painioja lenkišką ir lietuvišką Kvintų giminės. Lenkiška herbinė tradicija nurodo, kad vieną herbą galėjo turėti ne viena, o kelios giminės, dažnai net nesusijusios kraujo giminystės ryšiais [73, 123]. Jos sudarydavo herbo arba herbinę giminę.

XVI a. lenkų heraldininkas Bartošas Paprockis (Bartosz Paprocki) savo sudarytame Lietuvos ir Lenkijos bajorų herbyne plačiai aprašo Odrovonžo herbo susiformavimo aplinkybes [68, 499–517].

Antano Previš-Kvintos antspaudas. VUB RS, F67-3285

Boguslavo Previš-Kvintos antspaudas. VUB RS, F67-3800

Rapolo Previš-Kvintos antspaudas. VUB RS, F67-2908

Odrovonžo herbas. Iš knygos: Niesiecki, Kasper. *Herbarz Polski*. Lipsk, 1841, t. 7, p. 24

Istoriko teigimu, herbas kilęs iš Moravijos. Jis atrodo taip: raudoname skydo lauke baltos spalvos stilizuotos strėlės (strėlės antgalis ir lenkta linija apačioje) ženklas [68, 499]. Tyrinėtojas taip pat nurodo herbo atsiradimo legendą. Pasak jos, pirmos šio herbo giminės protėviu laikomas garbingas Moravijos riteris, drąsiai kovojęs svetimose šalyse su pagonimis ir taikliai šaudęs iš lanko. Kartą už garbės įžeidimą karaliaus akivaizdoje drąsus riteris klastingam pagoniui nuplėšė nosį su ūsais ir pakabino juos ant strėlės [68, 499]. Tas ženklas vėliau tapo riterio herbu.

Nepavyko aptikti užuominų apie giminės kilmę. Vienintelis apie legendinę Kvintų giminės praeitį užsimena lenkų rašytojas Voicechas Višnevskis (Wojciech Wiśniewski) savo knygoje „Paskutinis iš giminės: pokalbiai su Tomu Zanu“ [78, 102]. Jis nurodo, kad dar Stepono Batoro laikais iš Ispanijos atvyko riteris Kvinto, kuris pasižymėjo kariaudamas prie Pskovo ir Didžiųjų Lukų. Už tai iš valdovo „gavo pusę Breslaujos pavieto“ [78, 102]. Patvirtinti ar paneigti šią legendą išlikusiais rašytiniais šaltiniais nepavyko, verta suabejoti ir legendos atsiradimo laiku. Vargu ar šios giminės atstovai kildino save iš Ispanijos riterių; neužsimenama apie tai ir bajorystės įrodymo dokumentuose. Juolab, kad mistinis protėvis, Moravijos riteris, minimas ir giminės herbo legendoje, kuri bendra ne vienai herbinei bajorų giminei.

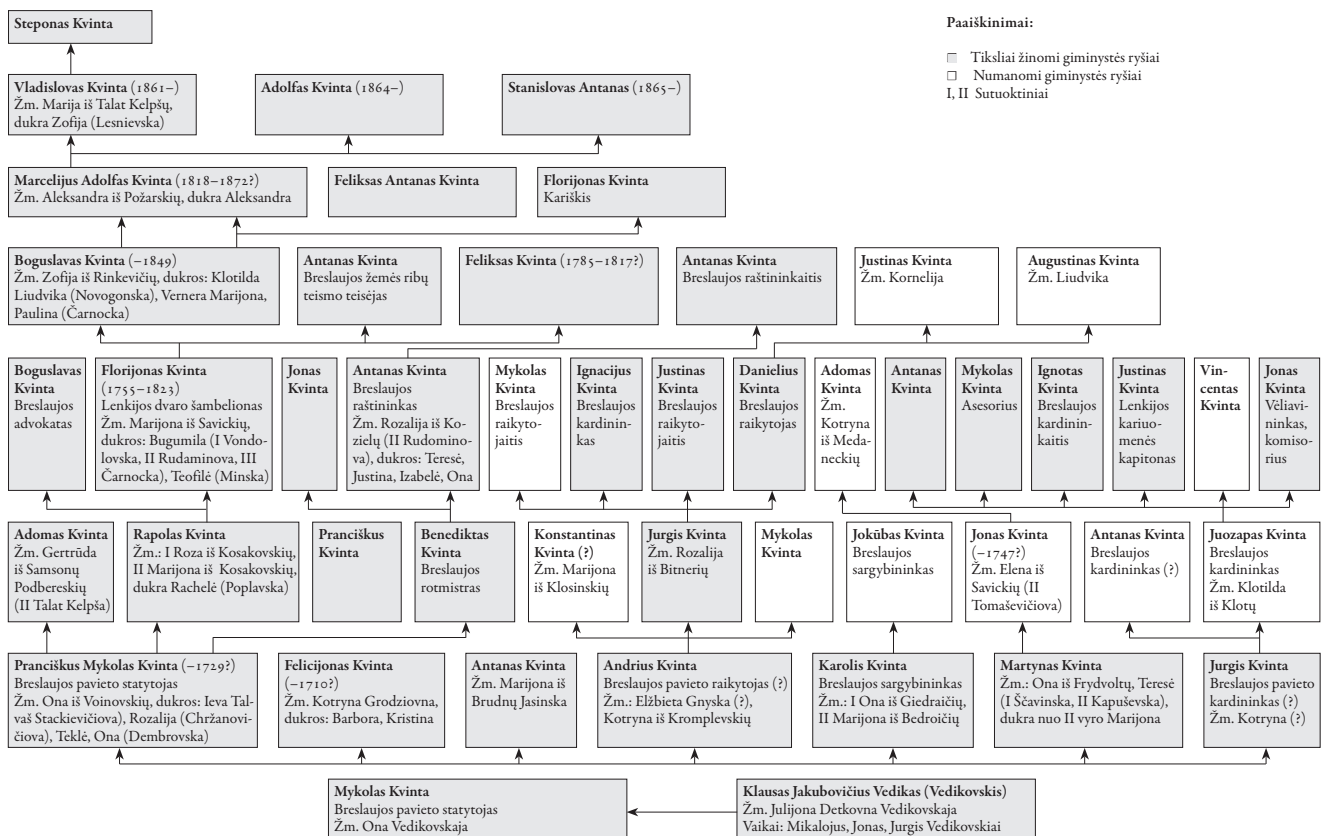
Keliais žodžiais apie sudėtinę Kvintų pavardę užsimena profesorius J. Jadackis. Jo manymu, žodis „Previš“ galėtų būti kilęs iš pavardės „Pretfič“ (lenk. *Pretfič* arba *Pretwitz*) herbo Včelė (lenk. *Wczele*) [63, 22].

Genealogija. Atkurti Kvintų giminės genealogiją ir parengti giminės medį vien iš archyve saugomų dokumentų sunku, nes genealoginiam medžiui sudaryti reikia konkrečių dokumentų: išrašų iš gimimo, mirties, krikšto ir santuokos registravimo knygų, bajorystės patvirtinimo metu sukauptų dokumentų, kurių šiame archyve nedaug. Pagal išlikusius šaltinius buvo parengtas genealoginis Kvintų giminės medis (žr. iliustraciją). Giminės atstovai suskirstyti skirtingomis spalvomis pagal giminystės ryšių tikslumą: tiksliai nustatyti pažymėti pilka spalva, spėjami – balta. Genealoginiame medyje taip pat nurodyti visi sutuoktiniai, kuriuos pavyko nustatyti: eilės tvarka jie pažymėti romėnų skaitmenimis. Tiesioginiai paveldėtojai yra vyriškos lyties, kiek įmanoma stengtasi įtraukti ir moterišką liniją (dukras ir jų pavardes po santuokos, žmonas bei jų buvusių/būsimų vyrų pavardes). Šis genealoginis medis be abejonės galėtų būti pildomas ateityje, o kituose archyvuose saugomi dokumentai leistų patikslinti giminaičių ryšius, gimimo, krikšto ir mirties datas bei palikuonis. Pirmojoje kartoje pažymėtas ne tik anksčiausiai žinomas giminės pradininkas Mykolas Kvinta, bet šalia surašyti ir jo žmonos tėvai.

Vargu ar straipsnyje pavyktų išvardyti visus Kvintų giminės asmenis ir jų giminystės ryšius, tačiau verta paminėti kai kurias svarbiausias paveldimas pareigybes, atskleidžiančias giminės padėtį ir vietą krašte.

Lenkų herbynai ankstyviausiu Drijos herbo Kvintų giminės asmeniu įvardija bajorą Vaitiekų Kvintą, kuris 1528 metų karinėje kampanijoje statė 2 arklius [58, 313; 66, 258]. Jo žmona – Jurgio Zielepuchos dukra Marina, kuri 1543 metais kvituoja savo broliams pasogą. Išlikę giminės archyvo dokumentai anksčiausiu žinomu giminės atstovu nurodo Breslaujos pavieto statytoją Mykolą Kvintą, kurio santuokoje su Breslaujos žemės teismo teisėjo Klausio Vediko arba Vedikovskio dukra Ona XVII a. viduryje gimė septyni sūnūs: Breslaujos pavieto kardininkas Jurgis, Breslaujos pavieto raikytojas Andrius, Martynas, Antanas, Breslaujos pavieto sargybininkas Karolis, Felicijonas ir Breslaujos pavieto statytojas Pranciškus [16, 1]. Šiuos biografinius faktus patvirtina ir 1799 metų Kvintų nekilnojamojo turto valdymo istorijos aprašas [14, 1].

Aiščiausia yra Breslaujos pavieto statytojo Pranciškaus Kvintos ir jo palikuonių linija, paveldėjusi pagrindinę tėvoninę Kimbartiškės valdą. Šiai giminės linijai priklausė Breslaujos statytojas Rapolas, Breslaujos rotmistras Benediktas, Breslaujos advokatas Boguslavas, Lenkijos

Kvintų giminės genealoginis medis. Sudarė Valentina Karpova-Čelkienė

dvaro pakamaris Florijonas, Breslaujos raštininkas Antanas, Breslaujos pilies teismo teisėjas Boguslavas, Breslaujos žemės ribų teismo teisėjas Antanas Kvintos. Jų pareigybės patvirtina, kad jie nebuvo aukšti valstybės pareigūnai, tačiau užėmė svarbią vietą vietinės bajorijos aplinkoje. XIX a. šiai linijai priklausė kariškis Florijonas ir jo brolis Vilniaus išdo rūmų tarnautojas Adolfas Kvinta, kuriam teko nelengva užduotis tvirtinti savo bajorišką kilmę [51, 1; 50, 1; 45, 1; 12, 12; 10, 3; 15, 1; 33, 1]. 1832–1837 metais Heroldija ne kartą atsisakė svarstyti Adolfo Kvintos bajorystės klausimą, nes trūko jo tėvo Boguslavo kilmę patvirtinančių dokumentų [47, 1]. Vėlesnis dokumentas nurodo, kad Adolfas Kvinta pasitvirtino kilmę 1841 metais, o 1872 metais ji buvo paliudyta jo našlei Aleksandrai iš Požariskių Kvintovai [54, 1].

Kitas dvi aiškiai matomas linijas sudarė Breslaujos pavieto raikytojo Andriaus ir Breslaujos pavieto kardininko Jurgio Kvintų palikuonys.

Vėlyviausi žinomi Kvintų giminės asmenys yra vyriausiojo Adolfo Kvintos sūnaus Vladislavo ir Marijos iš Talat-Kielpšų vaikai – sūnus Steponas Kvinta ir dukra Zofija iš Previš-Kvintų Lesnievka [63, 22]. Pastarosios vestuves su lenku logiku Stanislovu Lesnievskiu Kimbartiškeje 1912 metais aprašė jose dalyvavusi poeto Jurgio Jankovskio (Jerzy Jankowski) sesuo Janina [63].

Žemėvalda. XVI a. pabaigoje – XVII a. pradžioje pagrindinę bajorų giminių archyvų dalį sudarė nuosavybės dokumentai. Žymi tiriamojo archyvo dalis – giminės tėvonišės *Kimbartiškės* valdos – dvaro ir palivarko dokumentai. Keičiantis įgyjamo ar paveldimo nekilnojamojo turto savininkui, jam atitekdavo ir to turto dokumentų archyvas [72; 36]. Manoma, kad po Onos Vėdikovskos ir Mykolo Kvintos santuokos ne tik buvo pradėtas kaupti Kvintų giminės archyvas, bet kartu su kraičiu Kimbartiškeje į jį pateko dalis Vėdikų/Vėdikovskių XVI a. pabaigos – XVII a.

pirmosios pusės archyvo, kuriame atsispindi ankstyvoji šios valdos disponavimo istorija. Tikėtina, kad Vedikovskiai Kimbartiškę valdė iki 1648 metų, vėliau ji atiteko Kvintoms [62, 436].

Mūsų dienomis nedideliame Kimbartiškės kaimelyje, Zarasų rajone, Turmanto seniūnijoje, pačiame Baltarusijos pasienyje, vargu ar prisimenami Kvintų valdymo laikai. Sovietmečiu jo gyventojai pasikeitė, iš senojo dvaro liko tik keli apleisti ūkiniai pastatai. Pats dvaras buvo sudegintas prieš Pirmąjį pasaulinį karą [63, 20].

Breslaujos pavieto istorijos metraštininkas Otonas Hedemanas nurodo, kad XVIII a. viduryje 84 % visų Breslaujos pavieto valstiečių ūkių (dūmų) buvo sukoncentruota 224 kilmingų giminių rankose [62, 58]. Kvintų giminę autorius priskiria vienai iš penkių giminių, kurios turėjo nuo 50 iki 100 dūmų: Breslaujos žemės teismo raštininkas Antanas Kvinta Pelikanų valdoje turėjo 77 dūmus [62, 60]. XVII a. pabaigoje broliai Kvintos pasidalijo paveldėtas žemes taip: Karoliui atiteko Čiželiškė, Felicijonui – Aškaragiškė, Pranciškui – Kimbartiškė, Jurgiui – Klišeniškė, Martinui – Lipniškės [16, 1–2]. Vėliau minimas ir kitas giminės nekilnojamas turtas. 1767 metais Rapolas Kvinta užrašo du valakus Veselavoje unitų bažnyčios statybai [29, 1, 3]. Šis reikšmingas faktas ne kartą minimas ilgo bylinėjimosi su šios bažnyčios unitų dvasininku Ivanu Spiridovičiumi dokumentuose. Florijoną Kvintą jis kaltino išgrobsčius savo tėvo fundaciją bažnyčiai. Pastarojo žmonos [Zofijos] Kvintovos laiško tuometiniam švietimo ministrui juodraštyje nurodoma, kad dvasininkas, būdamas ne tik pats kaltas dėl bažnyčiai nepriklausančios žemės nušienavimo, sugebėjo melagingai apkaltinti Florijoną Kvintą bažnytinio turto užvaldymu ir priteisti jam 216 rublių baudą [13, 1]. Nedidelė medinė Veselavos unitų bažnyčia 1836 metais buvo uždaryta, sudarytas jos kilnojamojo ir nekilnojamojo turto inventorių [39, 1–2], kuriame surašytas bažnyčioje esantis turtas, aprašytas medinis gyvenamasis namas, keturi ūkiniai pastatai šienui ir grūdams laikyti, valakas žemės [62, 415]. Breslaujos pavieto istorijos tyrinėtojas O. Hedemanas nurodo, kad bažnyčia buvo uždaryta anksčiau, dar 1796 metais, o 1866 metais pastatyta nauja stačiatikių bažnyčia (per Pirmąjį pasaulinį karą ji buvo sugriauta iki pamatų) [62, 415]. Žinoma XVIII a. ponų Kvintų 150 talerių fundacija Zarasų bažnyčiai [1, 222, 235] ir Breslaujos ginklininko Juozapo Kvintos 2400 talerių užrašymas Smalvų bažnyčiai [1, 247].

1790 metais, išnuomojant Rozalimo dvarą žemės teismo sekretoriui Jonui Klinskiui, dvaro savininkui Florijonui Kvintai sudarytas inventorių [6, 1–2]. Jame paminėtas nedidelis kelių kambarių dvarelio pastatas su virtuve ir kepykla, prie kurio būta seno apgriuvusio bravoro ir ūkinių pastatų. Dvarui priklausė sodas, daržai, šienaujami plotai ir miško kirtimai.

1804 metais už skolas dalijama Antano Kvintos senolinė valda Antaniškis [25, 1–20]; 1806 metais minimi Kandrotiškės valdytojai – motina Klotilda ir jos vaikai Justinas, Mykolas, Antanas, Ignacijus Kvintos [4, 1, 3]; 1808 metais už Antano Kvintos skolas Florijonui Kvintai trejiems metams užrašomi Janovo palivarkas, Ulfiškės kaimelis ir Žengiškės bajorkaimis [7, 1–5]; [1815] metų Florijono Kvintos nekilnojamojo turto ir pajamų registre minimi jo valdomi Kimbortiš-kės dvaras (1 dūmas) ir kaimas (5 dūmai), Žengiškės kaimelis (2 dūmai), Čiželiškė (2 dūmai), Stačiūnai (2 dūmai), Rozalimo palivarkas (1 dūmas), Veselavos kaimelis (3 dūmai), Aškaragiškės bajorkaimis (1 dūmas) [31, 1]; prie šio turto 1832 metais Boguslavas Kvinta prideda Žardeliškių dykvietę [5, 1]. 1784 metais Vilniaus vyskupijos aprašyme minimos šios ir kitos Kvintų valdos: Kalviškė [36, 48], Pieciele, Podcekinie [36, 51], Pelikanai [36, 73], Alvinovščizna [36, 86], Biala [36, 184], Gudiškė [36, 247] ir kitos. Nėra aišku, kurios linijos Kvintoms priklausė šios valdos; tiriamajame archyve minimos tik kelios jų.

Daugiau informacijos apie XIX a. Kvintų ekonominę padėtį suteikia Boguslavo Kvintos tėvoninės Kimbartiškės valdos 1834 metų papildomas valstiečių inventorių [41, 1–6], 1844 metų Boguslavo Kvintos valstiečių, jų žemių, galvijų ir prievolių inventorių [43, 1–3], 1853 metų Adolfui Kvintai atitekusių po Kimbartiškės valdos padalijimo su broliu Florijonu valstiečių

inventorius [44, 1–2] ir kiti archyvo dokumentai. Iš 1874 ir 1877 metų mažamečių Adolfo Kvintotos vaikų motinai Aleksandrai globą patvirtinančiuose raštuose pateikiamos turto pajamų ir išlaidų suvestinės žinoma, kad Kimbartiškės valda su kilnojamuoju ir nekilnojamuoju turto, žeme ir mišku (iš viso 486 dešimtinės) duodavo 925 rublius metinio pelno [48, 1; 73, 1–2].

Išliko įdomus 1868 metų Kimbartiškės dvaro užpuolimo tyrimas [40, 2–22]. Ginkluota plėšikų gauja užpuolė dvarą ir sumušė Adolfą Kvintą. Iš dvaro buvo pavogti šeši arkliai, pinigai, žiedai [40, 4]. Netikėtai aptinkamas bylos tęsinys: spėjama, kad [1869 metų] Petruhos Nikiforovo laiške ponui Kvintai kalbama apie šį užpuolimą [46]. Iš laiško paaiškėja, kad jo autorius – vieno iš apkaltintų plėšikų giminaitis. Jis nurodo ponui, kad apiplėšusiems jį „sentikiams“ (orig. *староверовъ*) vadovavo Daugpilio policininkas Urbanovičius [46, 1–2]. Iš laiško matyti, kad į nusikaltimą buvo įsipainioję ir daugiau asmenų, o dalyvavę policininkai apgavo savo bendrus ir bandė išvengti bausmės.

Asmeniniai santykiai. Archyvo dokumentai liudija apie įvairių linijų Kvintų atstovų audringus tarpusavio santykius. Daugiausia randame bylinėjimosi dėl turto raštų, pasitaiko ir smurtinių nusikaltimų bylų. Antai 1717 metais Breslaujos pavietai vaznys liudija, kad Breslaujos pilies teismo sprendimu Pranciškus Mykolas Previš-Kvinta tikrai sėdėjo Breslaujos pilies bokšte (kilmingųjų kalėjime – aut. past.) šešias savaites [8, 1, 2]. 1717 metų Breslaujos pilies teismo knygu išrašė nurodoma, kad Pranciškus Kvinta skundžiasi kaimynystėje gyvenančiu Breslaujos išdininuku Andriumi Ignotu Kvinta, kad šis neprižiūri savo pavaldinių, kurie vagia iš kaimynų galvijus ir kitokį turtą [35, 1]. 1720 metais Breslaujos sargybininkas Tomas Domaševičius skundžiasi, kad Pranciškus Kvinta, nepaisydamas maro metu mirusio brolio Felicijono testamentu, pasisavino jo turtą, skirtą Zarasų bažnyčiai, užpuolė ieškovą pačioje bažnyčioje ir priešinosi teismo vykdytojams [24, 1–2; 32, 1–3]. 1803 metais savo namuose Justinas ir Ignotas Kvintos užpuolė ir smarkiai sumušė giminaitį Florijoną Kvintą su sūnumi Feliksu [30, 1].

Iš 1820 metų Florijono Kvintos skundo sužinome, kad jo dukra Bogumila norėjo slapta susituokti su Breslaujos žemutinių rūmų asesoriumi Jonu Vandolovskiu [3, 1]. Nežinia, kas toliau įvyko, tačiau Bogumila už Jono ištekėjo ir pagimdė dukterį Laurenciją. Ilgai santuoka netruko, nes jau 1831 metais minima, kad Jonas Vandolovskis mirė. Išliko neišaiškinto asmens skundas, kuriame jis kaltina savo kaimynus – Vangėliškės valdytojus velionį Joną ir jo žmoną Bogumilą iš Kvintų Vandolovskius – apsvaiginus velionį Antaną Kvintą ir bandžius pasisavinti dalį jo turto verčiant pasirašyti melagingus skolarraščius ir kitus dokumentus [19, 1]. Žinoma, kad minėta Bogumila iš Kvintų buvo ištekėjusi tris kartus: antras jos vyras buvo Rudamina, trečias – Čarnockis.

Dar vienas įdomus įvykis minimas XIX a. pabaigoje. Boguslavo Kvintos dukters Klotildos vyras Andrius Novogonskis buvo pripažintas politiniu nusikaltėliu [52, 2], o jo sūnus Adomas 1868 metais kalėjo Zarasų kalėjime [42, 1]. Žinoma, kad Adomas netgi kaltino savo dėdę Adolfą Kvintą pasisavinus šeimos sidabrinčius indus. Išliko A. Kvintos liudijimas dėl pateiktų kaltinimų, kuriame nurodoma, kad po savo žmonos mirties ieškovo tėvas Andrius Novogonskis, vykdamas tarnybą į Vilnių, išties paliko jam saugoti sidabrinčius indus, kuriuos pats ir atsiėmė 1860 metais [38, 1–2].

Ypač pagarbus tėvų ir vaikų bendravimas XIX a. Boguslavo Kvintos ir jo žmonos Zofijos iš Rinkevičių aplinkoje. Zofijos Kvintotos ir jos sūnaus Adolfo Kvintos laiškuose [12, 1–37] motina teiraujasi apie vaikų mokslus, sveikatą, aptaria ūkinius reikalus. Viename iš laišku užfiksuota užuomina apie būsimą Adolfo Kvintos žmoną Aleksandrą, kuri siunčia jam linkėjimus [12, 5]. Laiškuose malonūs seserų Paulinos ir Anelės prieraišai. Viename iš Žygimanto Ščypovskio laišku broliui (tikriausiai įbroliui – aut. past.) Adolfui Kvintai sesė Anelė prašo nupirkti jai kelis rublius kainuojantį šalikėlį, tik ne rausvos spalvos, kurios sakosi nemėgstanti [27, 3]. Sunki tėvo Bogus-

lavo liga minima viename iš Žygimanto Ščypovskio laiškų motinai Zofijai Kvintovai [28, 1] ir broliui Adolfui Kvintai [27, 12].

Socialinė aplinka. Nemažai duomenų archyve yra ir apie socialinę giminės padėtį: išsilavinimą, aprangą, valgymo įpročius. 1833 metais Breslaujos pavieto dvarininkas Adolfas Kvinta prašo skirti jį į kitas pareigas ir prie prašymo prideda Vidžių apskrities mokyklos baigimo liudijimą [53, 1]. Žinoma, kad jo broliai Feliksas ir Florijonas mokėsi vienoje iš Vilniaus mokyklų. 1836 metais Zofija Kvintova laiške sūnui Adolfui apgailestauja, kad Feliksas dėl savo prastos sveikatos nepakankamai dėmesio skiria mokslams [12, 34]. 1838 m. Marcelijus Adolfas Kvinta tarnauja Iždo rūmuose Vilniuje [37, 1], gyvena Juozapo Rimkevičiaus namuose Paplaujos gatvėje [9, 1], kur nuomoja du kambarius su rūsiu ir sandėliuku; jo brolis Florijonas Jurgis tais pačiais metais nori atlikti karinę tarnybą, dėl to jam reikalingas kilmės liudijimas [18, 1]. 1874 metais vyriausias Adolfo Kvintos sūnus Vladislovas mokėsi Vilniaus realinėje mokykloje, jaunesnysis Adolfas – privačiai namuose; jo mokytojos vokietės metinis išlaikymas – 150 rublių [48, 1–2]. 1875 metų pajamų ir išlaidų suvestinėje minima, kad Adolfas Kvinta mokosi jau pas mokytoją Voroniną Daugpilyje, o jauniausias brolis Stanislovas – vienoje Varšuvos gimnazijoje [49, 1]. Vladislovo Kvintos 1873–1875 mokslo metų išlaidų registras yra vertingas šaltinis tyrinėjant XIX a. Vilniaus mokyklų mokymo programas arba carizmo švietimo politiką [20, 1–4]. Jame pažymėtos vadovėlių, popieriaus, kanceliarinių prekių kainos bei kitos pragyvenimo išlaidos.

Daugėliškių klebonas Vladislovas Kvinta 1818 metais laiške neišaiškintam asmeniui skundžiasi: „Buvau Vilniuje ilgiau negu du mėnesius. Daktaras Leibošyčius padėjo, tačiau visiškai pagydyti negalėjo dėl ligos įsisenėjimo... Grįžau iš Vilniaus ir radau namus, net nežinau kaip pavadinti, ar apvogtus, ar suniokotus. Jeigu dar pavėluočiau sugrįžtant tektų gyvulius parduoti [...] matyt tikėjosi, kad nebegrįšiu. Ekonomas Ušakovskis didelis pijokas, be to, ir gan didelis piktadarys! Grynąja moneta išlaidoms nusuko 300 sidabrinių rublių. Ir per visas slėptuves pasirausė, tik dabar tai pamačiau...“ (vertimas iš lenkų kalbos – aut. past.) [11, 1].

Iš archyve išlikusių daiktų sąrašų galima spręsti, kaip bajorai rengėsi, ką pirkdavo. 1768 metų Marijonos Kvintovos drabužių ir daiktų inventoriniame sąraše minimi ponios drabužiai: prabangi geltono šilko gėlėta sukni, kitaikos (šilko – aut. past.) gėlėto (orig. *z bukiety*) audinio švarkelis, [kraštai] apsiūti juodomis [juostelėmis], baltas šilkinis auksinių [gijų] sijonas, apsiūtas pilkojo triušio kailiu, gėlėtos kitaikos ir aksomo audinių kepuraitė su auksiniais bumbulais, prabangus švarkelis (orig. *churtka*) su auksiniais antsiuvais bei kita [26, 1]. Iš Rachelės Kvintovos siuvėjo sąskaitos sužinome, kiek kainavo drabužių siuvimas ir taisymas XVIII a. [21, 1]. XIX a. pradžioje po velionio Adomo Kvintos mirties likusiame turto sąraše nurodomi gyvuliai, ginklai, drabužiai ir kiti objektai, leidžiantys spręsti apie bajoro turtą ir jo vertę [23, 1–2]. Asmeniniuose Zofijos Kvintovos laiškuose minimi trims sūnams į Vilnių siunčiami maisto produktai. Pavyzdžiui, 1836 metų Velykoms siunčiami 2 kumpiai, 10 rūkytų žąsų, 1 kalakutas, 1 kapa (60 vnt.) kiaušinių, statinė šviežio sviesto, 4 sūriai, 17 paprastų sūrių, 1 paprastas ir 1 migdolinis velykiniai pyragai, 5 balti ir 3 šafraniniai pyragai bei kiti produktai [12, 28].

Išlikęs 1834 metų važiavimo ir pragyvenimo Vilniuje išlaidų registras leidžia suvokti XIX a. bajorų išlaidas kelyje, atstumus ir susisiekimo kokybę Rusijos imperijos Šiaurės vakarų krašte, taip pat, kiek pakelės smuklėse kainuodavo nakvynė, alus, degtinė bei šienas arkliams [22, 1]. Iš K. Požaryskos laiško [žentui] Adolfui Kvintai sužinome, kad 1854 metais cholera gydė dėlėmis, kurios Vilniuje kainavo po pusantrą rublio [17, 3]. Keli archyvo dokumentai atspindi ir Imperijoje vykusius modernizacijos procesus. Pavyzdžiui, 1834 metais buvusiam Breslaujos pilies teismo teisėjui Boguslavui Kvintai primenama, kad jo valdoje Kimbartiškėje ketinama statyti [semaforinio] telegrafo stulpus ir dėl to reikia įvertinti žemės kokybę [34, 1; 12, 9].

Vietoje išvadų. Nuoseklus asmeninio giminės archyvo tyrimas gali atskleisti daug vertingos informacijos apie vienos giminės gyvenimą viso krašto kontekste. Tai – pirminis ir svarbiausias informacijos šaltinis, kuriuo gali pasinaudoti įvairūs mokslininkai.

1. Straipsnyje pristatomas dvarininkų Kvintų giminės archyvas, kuriuo remiantis rekonstruojama giminės genealogija ir trumpai aptariamas bajorijos gyvenimas XVIII a. pabaigoje – XX a. pradžioje.

2. Kvintų giminės archyvas yra saugomas VUB Rankraščių skyriuje Lietuvos teisės istorijos seminaro dokumentų kolekcijoje. Spėjama, kad giminės archyve gali būti apie 1500 dokumentų, sudarančių 1163 įrašus VUB elektroniniame kataloge. Visus šio archyvo dokumentus galima suskirstyti į grupes: nekilnojamojo ir kilnojamojo turto valdymo, juridinio pobūdžio dokumentus, korespondenciją ir kitus dokumentus.

3. Lenkų herbynai klaidingai nurodo Breslaujos pavieto Kvintų giminės herbą ir genealogiją. Tikėtina, kad herbynų autoriai painioja lenkišką ir lietuvišką Kvintų giminės. Herbynuose nurodoma, kad Kvintų giminė turėjusi herbą Drija (lenk. *Drya*), o aptariamame Kvintų giminės archyve dokumentai antspauduoti Odrovonžo (lenk. *Odrowąż*) herbu. Remiantis išlikusiais šaltiniais, buvo parengtas genealoginis giminės medis.

4. Ankstyvieji archyvo dokumentai atitinka XVI a. pabaigos – XVII a. pradžios privačių archyvų formavimosi tendenciją: didelę jų dalį sudaro nuosavybės dokumentai, kurie buvo neatsiejama nekilnojamojo turto dalis. Keičiantis įsigyjamo ar paveldimo nekilnojamojo turto savininkui, dažniausiai jam atitekdavo ir to turto dokumentų archyvas. Spėjama, kad tokiu būdu į giminės archyvą galėjo patekti Vedikų/Vedikovskių XVI a. pabaigos – XVII a. pirmosios pusės dokumentų archyvas, kuriame užfiksuota ankstyvoji tėvoninės Kvintų Kimbartiškės valdos disponavimo istorija.

ARCHYVINIAI ŠALTINIAI

1. *Breslaujos dekanato vizitacija 1782–1783 m. atlikta Vilniaus vyskupo Ignoto Jokūbo Masalskio parėdymu.* [Parengė Romualdas Firkovičius]. Vilnius: Lietuvos katalikų mokslų akademija, 2008. 451 p.
2. *Breslaujos dekanato vizitacija 1782–1783 m. atlikta Vilniaus vyskupo Ignoto Jokūbo Masalskio parėdymu* [interaktyvus] [žiūrėta 2015 m. liepos 15 d.]. Interneto prieiga: <<http://www.lkma.lt/index.php?id=121&aid=6&cia=217>>.
3. „*Excerptt Manifestu z Protokolu Potoczneho...*“: [skundas]. [Breslauja], 1820. VUB RS, F67-3579.
4. *Excerpt Processu z Protokulu:* [bylos dokumentai]. [Breslauja], 1806. VUB RS, F67-3326, 3330.
5. *Inwentarz Do Listu Tradycui Extenuacyiney na Skutek Dekretu:* [inventorius]. [Kimbartiškė], 1832. VUB RS, F67-3814.
6. *Inwentarz folwarku Rozalimowa z zabudowaniem:* [inventorius]. Kimbartiškė, 1790. VUB RS, F67-3014.
7. „*Ja Antoni Prewysz Kwinta Rotmistr pawietu Braslawskiego...*“: [sutartis]. [Janowo], 1808. VUB RS, F67-3345, 3375, 3377.
8. „*Ja Jeneral J[ego] K[rólewskiej] M[ilos]ci Powiatu Braslawskiego...*“: [vaznio liudijimas ir jo nuorašas]. Breslauja, 1717. VUB RS, F67-2783.
9. *Kontrakt.* [Vilnius], 1837. VUB RS, F67-3885.
10. Kwinta, Adolf. *Laiškai (3) motinai [Zofijai] Kwintovai,* [XIX a.]. Vilnius, 1836. VUB RS, F67-4253/1.
11. Kwinta, W[iktor]. *Laiškas neišaiškintam asmeniui.* [Sieniszki], 1818. VUB RS, F67-4266.
12. Kwintowa, Zofia. *Laiškai (18) sūnui Adolfui Kwintai,* [XIX a.]. Kimbartiškė, 1834–1839. VUB RS, F67-4197, 4222.
13. Kwintowa, Zofia. „*Министру народнаго просвещенія Виленскую Уголовную палату...*“ Parašas: Kwintowa. [S. l., XIX a.]. VUB RS, F67-4396.

14. *Laudetur Jezus Chrystus*: [turto valdymo suvestinė]. [S. l., 1799]. VUB RS, F67-4303.
15. „*Marszałek powiatu Brzławskiego W[ielmożnemu] J[ego] m[ilość]cę Panu Bogusławowi Kwintowi...*“: [pranešimas]. [Breslauja], 1836. VUB RS, F67-3936.
16. *Meritum Causa ex Parte Wielmożnego] J[ego] Pana Kwinty Budow[niczego] Br[asławskiego]*: [suvestinė]. [S. l., XVIII a. vid.]. VUB RS, F67-4320.
17. Mickiewicz, Br. *Laiškas Adolfui Kwintai*. Zarasai, 1854. VUB RS, F67-4224/6.
18. „*Najjaśniejszy Najpotężniejszy Wielki Monarcho Imperatorze...*“: [prašymas]. [Vilnius], 1838. VUB RS, F67-3946.
19. „*Niżej podpisany własną ręką Czynię wiadomo...*“: [liudijimas]. [S. l.], 1831. VUB RS, F67-3805.
20. *Rachunek P[ana] Władysława Kwinty*: [išlaidų sąrašas]. Vilnius, 1874, 1875. VUB RS, F67-4076, 4082.
21. *Regestryk co się*: [sąskaita]. [S. l.], XVIII a. VUB RS, F67-4454.
22. *Regestr wyexpensowanych pieniędzy iedąc do Wilna y mieszkanie tam*: [išlaidų sąrašas]. [S. l., 1834]. VUB RS, F67-4324.
23. *Rejestr pozostalych Rzeczy Rożnych*: [sąrašas]. [S. l.], XVIII a. VUB RS, F67-4436.
24. „*Roku Tysiąc Siedemsetnego Dwudziestego...*“: [skundas ir vaznio liudijimas]. [Zarasai], 1720. VUB RS, F67-2786.
25. „*Rozprawy takowey summy nie zdymowała y wydzielony...*“: [valdos padalijimo dekretas]. [S. l., 1804]. VUB RS, F67-3293.
26. Solotewska, Liudwika. *Laiškas poniai Giedraitienei*. Vidžiai, 1767, 1768. VUB RS, F67-4196/11.
27. Szczypowski, Zygmunt. *Laiškai (11) broliui Adolfui Kwintai*, [XIX a.]. Vidžiai, 1834–1838. VUB RS, F67-4199, 4209.
28. Szczypowski, Zygmunt. *Laiškai (4) motinai [Zofijai] Kwintovai*, [XIX a.]. [Grybeliškės], 1834, 1835. VUB RS, F67-4254, 4255.
29. „*1805 roku m[iesia]ca Marca 19 Dnia Process...*“: [skundas]. [S. l.], 1805, 1806. Vilniaus universiteto bibliotekos Rankraščių skyrius (toliau – VUB RS), F67-3309, 3329.
30. „*Wedle ukazu Jego Imperatorskiej M[il]ości Samowladnącego Calą Rosyi...*“: [skundas ir šaukimas]. [S. l.], 1803. VUB RS, F67-4428.
31. „*Wiadomość Caley należności za Tradyciami Zastawami i obligami...*“: [registras]. [Kimbartiškė, 1815]. VUB RS, F67-4355.
32. „*Widymus z xiąg Grodzkich Powiatu Brzławskiego...*“: [išrašas]. Breslauja, 1744. VUB RS, F67-2779.
33. „*W[ielmożnemu] Bogusławowi Kwintowi b[ylemu] Sędziemu...*“: [pranešimas]. [Zarasai], 1838. VUB RS, F67-3947.
34. „*Wielmożnemu Bogusławowi Kwincie b[ylemu] Sędziemu Grodz[kiemu] Bras[awskiego]...*“ [Vidžiai], 1835. VUB RS, F67-3872.
35. *Wypis z xiąg Grodzkich Powiatu Brzławskiego*: [išrašas]. [Breslauja], 1717. VUB RS, F67-2781.
36. *Zrodła do dziejów Wielkiego Księstwa Litewskiego i Podlasia*: opisy parafii diecezji wileńskiej z 1784 roku. Pod redakcją Józefa Maroszka. Repozytorium wiedzy. T. 1: *Dekanat Brzław*. Opracował mgr Krzysztof Jodczyk [interaktyvus] [žiūrėta 2015 m. liepos 16 d.]. Interneto prieiga: <<http://pbc.biaman.pl/dlibra/docmetadata?id=13702&dirds=1&tab=1>>.
37. *Билетъ*. [Vilnius], 1837. VUB RS, F67-3886.
38. „*Въ Новоалександровскую дворянскую опеку...*“: [paaiškinimas]. [Zarasai, XIX a.]. VUB RS, F67-4400.
39. *Дворовому управленію ф[олварка] Кимборцишекъ помещика Богуслава Квинты*: повестка. Veselava, 1836. VUB RS, F67-3938.
40. *Дело о нападении шайки разбойниковъ на имение Кимборцишки съ 15 на 16 число декабря 1868 г.* [S. l.], 1869–1870. VUB RS, F67-4104.
41. *Добавочная ревизская сказка*. [Kimbartiškė], 1834. VUB RS, F67-3854.
42. *Доверенность старшему фельдшеру Феликсу Устинову Юргелевичу*. Zarasai, 1868. VUB RS, F67-4064.
43. *Инвентарное описание крестьянъ имения Кимборцишекъ*: [valstiečių inventorius]. [Kimbartiškė], 1844. VUB RS, F67-3985.
44. „*Инвентаръ крепостныхъ крестьянъ, доставшихся...*“, 1853 года, июля 9-го дня: [inventorius]. [Daugpilis], 1853. VUB RS, F67-4088.

45. „Казенная палата по резолюции...“: [raštas]. [S. l., XVIII a.]. VUB RS, F67-4414.
46. Никиферов, Петруха. *Laiškas ponui Kvintai*. [Daugpilis, 1869]. VUB RS, F67-4385.
47. „Отношение Герольдии отъ 17 истекиаго февраля...“: [raštas]. [S. l., 1835]. VUB RS, F67-4411.
48. Отчетная опекунская ведомость по управленію достояніемъ малолетнихъ детей Адольфа Квинты за 1873 годъ. [S. l., 1874]. VUB RS, F67-4120.
49. Отчетная опекунская ведомость по управленію достояніемъ малолетнихъ детей Адольфа Квинты за 1876 годъ. [S. l., 1877]. VUB RS, F67-4130.
50. „По затребованію правительствующаго Сената по Герольдиі прибавить...“: [prašymas]. [S. l., XVIII a.]. VUB RS, F67-4412.
51. „По учиненной справке въ Виленскомъ губернскомъ правленіи...“: [prašymas]. [S. l., XVIII a.]. VUB RS, F67-4410.
52. „Потытуле просить помещикъ Новоалександровскаго уезда коллеж[ский] ассесоръ Адольфъ...“ [S. l., 1866]. VUB RS, F67-4098.
53. „Просить дворянинъ Браславскаго уезда Марцелій Адольфъ Богуславовъ сынъ Квинта...“: [prašymas]. [S. l., 1833]. VUB RS, F67-4415.
54. „Свидетельство Ковенской губерніи отъ Новоалександровскаго уезднаго...“ [Zarasai], 1872. VUB RS, F67-4070.

PUBLIKUOTI ŠALTINIAI IR LITERATŪRA

55. Asadauskienė, Nelija Nijolė. *Kišky giminė LDK XV–XVII a.*: genealoginis tyrimas. Vilnius: Vaga, 2003. 390 p.
56. Bairauskaitė, Tamara. *Mykolas Juozapas Römeris (1778–1853)*: bajoro viešoji ir privati erdvės XIX a. pirmojoje pusėje. Vilnius: Lietuvos istorijos instituto leidykla, 2011. 411 p.
57. *Bajorišky herbų sąrašas* [interaktyvus] [žiūrėta 2012 spalio 19 d.]. Interneto prieiga: <<http://www.genealogija.org/index.php/genealogija-t/bajoru-herbai>>.
58. Boniecki, Adam. Kwintowie h. Drya. In: *Herbarz Polski*. Warszawa: Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie, G. Gebethner i Sp. w Krakowie, 1909, cz. 1, t. 13, p. 313–314.
59. Dolinskas, Vydas. *Simonas Kosakouskis*: politinė ir karinė veikla Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje, 1763–1794. Vilnius: Vaga, 2003. 771 p.
60. Drungilas, Jonas. Etnosocialinis mobilumas Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje: Ruževskių giminės pavyzdys (XVI a. antroji pusė – XVIII a. pradžia). *Lietuvos istorijos metraštis*, 2003, nr. 2, p. 53–78.
61. *Fondų apžvalgos* / Vilniaus Valstybinis V. Kapsuko universitetas. Mokslinė biblioteka. Rankraščių skyrius. Vilnius, 1982. D. 2.
62. Hedemann, Otton. *Historja powiatu Brastawskiego*. Wilno: Polska drukarnia nakładowa „LUX“, 1930. 484 p.
63. Jankowska-Orynżyna, Janina. Wesele na Pagórkach. *Magazyn Wileński*, 2003, nr 8, p. 20–22.
64. Kirkienė, Genutė. *LDK politikos elito galingieji*: Chodkevičiai XV–XVI amžiuje. Vilnius: Vilniaus universiteto leidykla, 2008. 267 p.
65. *Kunigaikščiai Oginskiai Lietuvos istorijoje*: kultūrinės veiklos pėdsakais. [Sudarytoja Ramunė Šmigelskytė-Stukienė]. Vilnius: Vilniaus pedagoginio universiteto leidykla, 2010. 454 p.
66. Kwinta, Kwinto h. Drya, Kwinto h. Szreniawia. In: *Rodzina*: herbarz szlachty Polskiej. Opracowany przez Seweryna hrabiego Uruskiego. Warszawa: Gebethner i Wolff, 1911, t. 8, p. 258–260.
67. Niesiecki, Kaspar. Kwinta herbu Drya. In: *Herbarz Polski Kaspra Niesieckiego S. J.* Lipsk [i.e. Leipzig]: Breitkopf i Haertel, 1840, t. 5, p. 475–476.
68. Paprocki, Bartosz. *Herby rycerstwa Polskiego*. Kraków: Wydawnictwo Biblioteki Polskiej, 1858. 923 p.
69. Petrauskas Rimvydas. *Lietuvos diduomenė XIV a. pabaigoje – XV a.*: sudėtis–struktūra–valdžia. Vilnius: Aidai, 2003. 379 p.
70. Ragauskienė, Raimonda. „Dingę istorijoje“: XVI a. LDK privačių archyvų dokumentų dinamika. In: *Istorijos šaltinių tyrimai*. [Sudarė Darius Antanavičius]. Vilnius: Versus aureus, 2011, t. 3, p. 85–110.

71. Ragauskienė, Raimonda. *Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės kancleris Mikalojus Radvila Rudasis*: (apie 1515–1584 m.). Vilnius: Valstybės žinios, 2002. 447 p.
72. Ragauskienė, Raimonda. Privatūs XVI a. Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės didikų archyvai: struktūra ir aktų tipologija. In: *Istorijos šaltinių tyrimai*. [Sudarė Artūras Dubonis]. Vilnius: Lietuvos istorijos instituto leidykla, 2010, t. 2, p. 85–108.
73. Rimša, Edmundas. *Heraldika*: iš praeities į dabartį. Vilnius: Versus aureus, 2004. 181 p.
74. Saviščevas, Eugenijus. Bilevičių kilmė ir genealogija (XV–XVI a.). *Lituanistica*: istorija, archeologija, kalba, literatūra, tautosaka, etnografija, 2001, nr. 4 (48), p. 3–22.
75. Saviščevas, Eugenijus. *Žemaitijos savivalda ir valdžios elitai 1409–1566 metais*. Vilnius: Vilniaus universiteto leidykla, 2010. 461 p.
76. Sprawozdanie z działalności Studium historii prawa Litewskiego U. S. B. za lata 1934–1938. In: *Wiadomości Studium Historii prawa Litewskiego*. Wilno: drukarnia artyst. „Grafika“, 1938, t. 1, p. 399–402.
77. Viskantaitė-Saviščevienė, Saulė. Šemetų genealogija XV–XVI amžiuje. *Lietuvos istorijos studijos*, 2004, t. 14, p. 31–49.
78. Wiśniewski, Wojciech. *Ostatni z rodu*: rozmowy z Tomaszem Zanem. Warszawa; Paryż: Editions spotkania, 1989. 258 p.
79. *Материалы для географии и статистики России*: Ковенская губерния. Составил Д. Афанасьев. Санкт-Петербург: типография товарищества „Общественная польза“, 1861. 742 p.

KOMENTARAI

80. Fondo apžvalgoje [61] vadinamas „Lietuvos teisės istorijos seminaro archyvo dokumentai“; parašėte tuometinės Rankraščių skyriaus vedėjos A. Dzetaveckaitės pastaba: „Siūlyčiau keisti pavadinimą – Vilniaus Stepono Batoro universiteto Lietuvos teisės istorijos seminarų dokumentų kolekcija“.
81. Lenkų kalba *Studium historii prawa Litewskiego (1934–1939) przy Wydziale Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego (1919–1939)*.
82. Pagal 1938 m. duomenis, seminaro bibliotekoje buvo 938 knygų pozicijos [76, 401].
83. Herbų pavadinimai nurodomi pagal 2009 m. rugsėjo 3 d. Lietuvos genealogijos ir heraldikos draugijos nutarimą – pirma valstybine, skliaustuose – originalo kalbomis [57].

VALENTINA KARPOVA-ČELKIENĖ

The Kvinta Family in the 17th–20th Centuries: a Historical Genealogical Reconstruction

Summary

The aim of the article is to analyze a small personal archive of the Kvinta noble family, kept in the Manuscript Department of the Vilnius University Library. Such a research of a family's genealogy throws light on the life of the nobility in general, and thus lays the groundwork for scientific analysis by other scholars. In addition, it presents new archival sources to the scientific community.

The present archive contains documents dated from the middle of the 17th century till the end of the 19th century. Family information for later periods was found in the historiography. The article gives a genealogic overview of a period of the family life from the Mykolas Kvinta (the end of the 17th century) till the Vladislovas Kvinta (the second half of the 19th – the beginning of the 20th century).

First, the article analyses the family archive: how the collection came to be in the Library and what is its structure. It further discusses the coat of arms of the Kvinta family and its appearance in the Grand Duchy of Lithuania. The article also provides a drawing of the family tree and overviews the family's most important property. The final part of the article deals with the social history of the family and presents a restoration of its everyday life (education, noble fashion, food habits, possessions etc.) based on the analysis of the extant documents.